

POSTANOWIENIE

Dnia 10 lipca 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Stanisław Stankiewicz

w sprawie **A.M.**

skazanego z art. 280 § 1 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 10 lipca 2025 r.,

wniosku obrońcy o wstrzymanie wykonania zaskarżonego kasacją

wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie

z dnia 12 listopada 2024 r., sygn. akt IV Ka 489/24,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Gryfinie

z dnia 16 stycznia 2024 r., sygn. akt II K 333/23,

na podstawie art. 532 § 1 i 3 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

nie uwzględnić wniosku.

UZASADNIENIE

W złożonej przez obrońcę skazanego A.M. kasacji, niezależnie od podniesionego zarzutu rażącej obrazu prawa procesowego, zawarty został również „wniosek o wstrzymanie wykonania wyroku w części dotyczącej kary pozbawienia wolności”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek obrońcy skazanego nie zasługuje na uwzględnienie.

Na wstępie wskazać należy, iż zgodnie z art. 532 § 1 k.p.k., w razie wniesienia kasacji Sąd Najwyższy może wstrzymać wykonanie zaskarżonego

orzeczenia, jak i innego orzeczenia, którego wykonanie zależy od rozstrzygnięcia kasacji. Wstrzymanie wykonania orzeczenia ma niewątpliwie charakter wyjątkowy, wprowadza bowiem odstępstwo od zasady niezwłocznej wykonalności prawomocnych orzeczeń (*vide* art. 9 k.k.w.), a wobec tego nie podlega wykładni rozszerzającej, zaś sam fakt wniesienia kasacji nie stanowi dostatecznej podstawy do zastosowania tej szczególnej instytucji. Łączy się to bowiem z faktem, że kasacja przysługuje od prawomocnego wyroku, a więc orzeczenia objętego prawnym domniemaniem prawidłowości zawartych w nim rozstrzygnięć. Wprawdzie przepis art. 532 § 1 k.p.k. nie formułuje przesłanek przemawiających za podjęciem takiej decyzji, jednakże od dawna utrwalone jest stanowisko, że zastosowanie instytucji wstrzymania wykonania orzeczenia, winno być uzasadnione szczególnymi i jednoznacznymi w swej wymowie okolicznościami prowadzącymi do wniosku, że wykonanie orzeczenia, przed rozpoznaniem skargi kasacyjnej spowodowałoby dla skazanego wyjątkowo dolegliwe skutki i w zasadzie nieodwracalne skutki. Do owych szczególnych okoliczności należy zaliczyć rangę i charakter postawionych zarzutów kasacyjnych i ich widoczną już *prima facie* zasadność, a w związku z tym wysokie prawdopodobieństwo uwzględnienia wniesionej skargi, gdyż w takiej sytuacji wykonanie orzeczenia przed rozpoznaniem kasacji, zwłaszcza w zakresie kary, spowodowałoby dla skazanego zbyt poważne i nieodwracalne następstwa. Tego rodzaju skutki mogą zaistnieć wówczas, gdy już pobieżna analiza wniesionej kasacji świadczy o jej zasadności, a tym samym o konieczności uchylenia zaskarżonego nią wyroku.

W świetle powyższych uwarunkowań, dokonując wstępnej kontroli kasacji obrońcy A.M. i nie przesądzając oczywiście ostatecznego rozstrzygnięcia sprawy, które nastąpi po merytorycznym rozpoznaniu wniesionej skargi, Sąd Najwyższy nie znalazł podstaw do uznania, że w sprawie zaistniały przesłanki do zastosowania instytucji z art. 532 § 1 k.p.k. Zresztą to sam skarżący powinien odrębnie, w powiązaniu z formułowanymi w kasacji zarzutami przedstawić dodatkową argumentację i wykazać właśnie szczególnymi oraz jednoznacznymi w swej wymowie okolicznościami, wysokie prawdopodobieństwo uwzględnienia podniesionych zarzutów, a tym samym i nieodwracalnych skutków wykonania już obecnie prawomocnie orzeczonej kary. W sprawie niniejszej wymogom tym

sprostano w stopniu dostatecznym. Obrońca uzasadnienie swojego wniosku ograniczył do podkreślenia wysokiego prawdopodobieństwa uwzględnienia kasacji i stwierdzenia, iż „rozpoczęcie wykonywania kary pozbawienia wolności godziłoby we wskazania art. 3 KK”. Sam zaś zarzut kasacji, akcentujący rażące naruszenie prawa procesowego „art. 433 k.p.k. poprzez pobieżne, schematyczne i ogólnikowe rozpoznanie apelacji dotychczasowego obrońcy, co miało oczywisty wpływ na treść skarżonego wyroku (...)”, dla ustalenia jego zasadności, musi zostać szczegółowo przeanalizowany przez Sąd Najwyższy na rozprawie kasacyjnej. Rzecz jasna takiej gruntownej oceny nie można dokonywać na przedpolu merytorycznego rozpoznania niniejszej kasacji, w sytuacji, gdy omawiana skarga nie podnosi tego rodzaju uchybień oraz argumentów, które w sposób oczywisty, a więc bez potrzeby głębszego wnikania w całokształt materiałów sprawy, wskazywałyby na niebudzącą wątpliwości, ewidentną ich zasadność.

Odnotować też należy, że w pisemnej odpowiedzi na tę kasację obrońcy, prokurator wniósł o jej oddalenie z powodu oczywistej bezzasadności.

W tym stanie rzeczy Sąd Najwyższy doszedł do przekonania, że nie zachodzą wystarczające podstawy do zastosowania wyjątkowej instytucji wstrzymania wykonania zaskarżonego orzeczenia, przewidzianej w art. 532 § 1 k.p.k. Przedmiotowe, incydentalne postąpienie, w żadnej mierze nie przesądza o trafności podniesionego w skardze zarzutu oraz kierunku ostatecznego rozstrzygnięcia sprawy kasacyjnej A.M.

Z tych wszystkich powodów, orzeczono jak na wstępie.

[WB]

[r.g.]